

Instytut Pamięci Narodowej - Archiwum

<https://archiwum.ipn.gov.pl/pl/upamietnianie/dekomunizacja/zmiany-nazw-ulic/nazwy-ulic/nazwy-do-zmiany/40923,ul-Seidlera-Grzegorza-Leopolda.html>
28.03.2026, 19:29

ul. Seidlera Grzegorza Leopolda

*W ocenie Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu nazwa powyższa **powinna zostać zmieniona** jako wypełniająca normę art. 1 Ustawy o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (Dz.U. RP z 2016 r. poz. 744).*

Grzegorz Leopold Seidler (1913-2004) - profesor prawa, naukowiec, rektor Uniwersytetu Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie, a równocześnie polityk i wieloletni działacz PZPR, udzielający informacji Służbie Bezpieczeństwa.

Urodził się 18 IX 1913 r. w Stanisławowie. Był absolwentem gimnazjum i liceum klasycznego w Stanisławowie, następnie studiował prawo na Uniwersytecie Jagiellońskim. Był zaangażowany w działalność lewicowego, syndykalistycznego Związku Polskiej Młodzieży Demokratycznej. Po otrzymaniu w 1935 r. stopnia magistra praw, odbył przeszkolenie wojskowe po czym wyjechał na roczne, uzupełniające studia filozoficzne do Wiednia. Po powrocie zamieszkał w Warszawie, gdzie pracował w Archiwum Sejmu RP i Biurze Prac Parlamentarnych Sejmu i Senatu RP. W 1938 r. doktoryzował się w zakresie prawa na UJ. Zmobilizowany do WP walczył z Niemcami w 1939 r. Wojnę przetrwał pracując jako korepetytor i buchalter w majątku ziemskim Babsk pod Rawą Mazowiecką.

Po wkroczeniu Armii Czerwonej do Krakowa od marca 1945 r. pracował jako adiunkt na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego. Równocześnie wykładał w krakowskiej Akademii Handlowej. Habilitował się w roku 1948.

W okresie stalinowskim w sposób nieprzerwany kontynuował karierę naukową. W latach 50. w pracy naukowej wpisywał się w trendy obowiązujące w komunistycznym państwie. W sporządzonej w latach 60. opinii organów bezpieczeństwa na jego temat oceniano jednoznacznie, że od 1949 r. przeszedł on zdecydowanie na metodę materializmu dialektycznego. Po utworzeniu na Uniwersytecie Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie Wydziału Prawa (1949), został przeniesiony tam na etat profesora nadzwyczajnego i kierownika Zakładu Prawa Cywilnego (1950). Szło to w parze z przynależnością do partii komunistycznej.

Od 1950 r. był kandydatem a od 10 X 1951 r. członkiem PZPR. Obóz władzy komunistycznej wspierał także po 1956 r. Przez dekadę (1960-1969) pełnił funkcje członka Komitetu Wojewódzkiego KW PZPR w Lublinie. W latach 1967-1969 był członkiem egzekutywy KW PZPR w Lublinie. Na przełomie l. 50/60. był m.in. Przewodniczącym Komisji Nauki KW PZPR, a także członkiem Komisji Nauki Komitetu Centralnego PZPR. Ponadto pełnił szereg mniej eksponowanych funkcji partyjnych.

Jako reprezentant PZPR przez szereg lat zasiadał w Miejskiej Radzie Narodowej w Lublinie. Od 1972 r. reprezentował PZPR w Wojewódzkiej Radzie Narodowej w Lublinie. Jako członek Rady Uczelnianej PZPR był jednym z aktywnych działaczy partyjnych na UMCS. Prowadził na tej uczelni m.in. szkolenia ideologiczne dla asystentów Uniwersytetu.

Od 1957 r. był profesorem zwyczajnym. W latach 1959-1969 był rektorem UMCS. W tej roli był zmuszony ustosunkować się do protestów studenckich, próbując łączyć reprezentowanie uczelni z działalnością w obozie rządzącej partii. Z jednej strony nie godził się na relegowanie z uczelni kilkunastu aresztowanych studentów UMCS. Z drugiej akceptował sytuację, w której nie przedłużono kontraktów trzem pracownikom naukowym UMCS, obwinianym o przekazywanie informacji na temat wcześniejszych zajęć w Warszawie. Podczas wiecu studenckiego w Lublinie 11 III 1968 r. próbował nie dopuścić do przemarszu młodzieży z miasteczka akademickiego w kierunku gmachu Komitetu Wojewódzkiego PZPR. Jednocześnie 14 III 1968 r. na łamach „Sztandaru Ludu” opublikował artykuł, w którym oskarżał środowisko Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego o sprowokowanie manifestacji.

W latach 1969–1972 był przez władze PRL wyznaczony na stanowisko dyrektora Instytutu Kultury Polskiej w Londynie. Następnie powrócił do pracy w UMCS – w Zakładzie Teorii Państwa i Prawa.

W latach 80., w okresie rozprawy ze społeczeństwem i NSZZ „Solidarność”, opowiedział się jednoznacznie po stronie władz komunistycznych. M.in. w 1982 r. w wystąpieniu telewizyjnym oficjalnie poparł wprowadzenie w Polsce stanu wojennego. Jego postawa została nagrodzona mandatem poselskim na sejm PRL IX kadencji z ramienia PZPR (1985–1989). W 1983 r. przeszedł na emeryturę, jednakże nadal pracował na UMCS (1/2 etatu; od 1995 r. – 1/3 etatu).

Podczas tzw. wyborów kontraktowych w 1989 r., bez powodzenia kandydował do Senatu z ramienia PZPR. W ostatnim roku formalnego istnienia PRL został powołany do Trybunału Stanu, w którym zasiadał do roku 1992.

Według opinii SB z 1963 r. wielokrotnie udzielał pomocy Organom Bezpieczeństwa do których ustosunkowany jest bardzo przychylnie. W styczniu 1961 r. otrzymał paszport na dwa lata jako stały delegat Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego za granicą. W notatce na jego temat, sporządzonej przez SB w 1964 r., zapisano, że w okresie tym był wykorzystywany przez SB jako K[ontakt] O[peracyjny].

W l. 1963–1964 pozostawał w zainteresowaniu Inspektoratu Kierownictwa Służby Bezpieczeństwa w Lublinie. W l. 1966–1967 r., przy okazji wyjazdów zagranicznych do Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych, współpracował z Departamentem I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (MSW). W tym czasie bezpośredni kontakt z nim utrzymywał ppłk Lech Gabski z Inspektoratu Kierownictwa SB w KW MO w Lublinie. Departament I zlecał mu uzyskiwanie informacji na temat działających za granicą instytutów i placówek badawczych

- uznawanych w bloku wschodnim za antykomunistyczne, poprzez ustalanie kierunków ich prac badawczych, personaliów gremiów kierowniczych i administracyjnych, problematyki finansowej związanej z ich działalnością, wyposażenia naukowego (aparatura, archiwa, księgozbiory, kartoteki itp.), dorobku naukowego, siedzib i stanu ich fizycznego zabezpieczenia. Dodatkowo interesowały SB wszelkie dane dotyczące pisarzy, publicystów i dziennikarzy o poglądach antykomunistycznych, naukowców zatrudnionych w instytucjach uznanych za antykomunistyczne, pracowników rozgłośni, agencji informacyjnych, firm wydawniczych, agencji prasowych itp., działaczy antykomunistycznych, działaczy międzynarodowych związków zawodowych oraz osób pochodzenia polskiego związanych z instytucjami polskimi działającymi za granicą a krytycznie nastawionymi do PRL.

Po powrocie z Wielkiej Brytanii, w grudniu 1966 r., co najmniej dwukrotnie spotykał się z ppłk. Gabskim, który nagrywał przekazywane przez niego informacje charakteryzujące instytucje i osoby (obcokrajowców oraz Polaków zamieszkałych za granicą). W marcu 1967 r., po powrocie z kilkutygodniowego pobytu w USA, w czasie kilku spotkań przekazał informacje, które ppłk Gabski ujął w osiemnaście notatek dotyczących analogicznej problematyki z terenu Stanów Zjednoczonych.

W okresie 1973-1976 był pracownikiem naukowym Akademii Spraw Wewnętrznych MSW. Był promotorem prac dyplomowych m.in. poświęconych „działalności dywersyjnej” paryskiej „Kultury”, Wolnej Europy i Ambasady USA w Warszawie.

Zmarł 28 XII 2004 r. w Lublinie.

(DGKr, FMKr, MKKr, MKrLb, RDLb)